

«Πως έκλεισε; Αφού δεν το είπαν τα κανάλια»

barikat

Πρωί Παρασκευής στον ΕΟΠΥΥ στην Αλεξάνδρας. Ο υπάλληλος της ιδιωτικής εταιρίας φύλαξης όσο πιο ευγενικά μπορεί ανακοινώνει στους «συγγενείς» τα κακά νέα. «Ο ΕΟΠΥΥ έκλεισε. Λουκέτο. Δεν υπάρχουν γιατροί!». Κόσμος ακούει, αλλά κοιτάει με βλέμμα απορημένο. Δεν μπορεί ακριβώς να κατανοήσει τι του λένε. «Έκλεισαν το ΙΚΑ;» ρωτάει ένας συνταξιούχος. «Πως έκλεισε; Αφού τα κανάλια δεν λένε τίποτα;» Η ερώτηση κλειδί. Αφού τα κανάλια δεν λένε τίποτα δεν μπορεί να έκλεισε. «Θα πάω μέσα, μήπως ο δικός μου γιατρός είναι εδώ» απαντάει μία ηλικιωμένη κυρία. Ολική άρνηση. Δεν γίνεται να έκλεισε. Δεν μπορεί να το πιστέψει. Ψάχνει τον δικό της γιατρό. «Τα κανάλια; Τι κάνουν γιατί δεν λένε τίποτα;» Πάλι τα κανάλια.

Στον τρίτο όροφο γιατροί και κόσμος της γειτονιάς διώχνουν την υπάλληλο του υπουργείου που ήρθε να «ελέγξει» το κλείσιμο. Όχι πολύ ευγενικά. Αλλά σίγουρα περισσότερο από όσο πραγματικά αντιστοιχεί στην κατάσταση. «Που είναι αυτός που έκλεισε το νοσοκομείο;». Ένας ασθενής αρχίζει να φωνάζει στον διάδρομο ψάχνοντας τον «άνθρωπο του υπουργείου» όταν κατάλαβε τι γίνεται. Δυστυχώς το κατάλαβε αργά. Στην είσοδο ο φύλακας να προσπαθεί να εξηγήσει σε μία ηλικιωμένη και μία μετανάστρια με το μικρό της παιδί ότι δεν υπάρχουν πλέον γιατροί στο κτήριο. Κόσμος που συνεχίζει να μην καταλαβαίνει. «Έκλεισε όλος ο ΕΟΠΥΥ ή μήπως μόνο εδώ;».

Δίπλα ένα πηγαδάκι από δύο γιατρούς. Μια συζήτηση που δείχνει όλα τα αδιέξοδα μαζεμένα. «Ξέρεις από πότε το έλεγα ότι δεν μπορούμε να έχουμε τόσους γιατρούς;». «Όταν μπαίνει τόσος κόσμος στην Ιατρική τι περιμένεις;». «Όλοι μας φταίμε. Γιατί κοιτάμε μόνο την πάρτη μας. Έτσι είναι οι έλληνες.» Γιατροί που αισθάνονται ότι έχουν ευθύνη για το κλείσιμο του ΕΟΠΥΥ και την σημερινή κατάσταση. Ευθύνη όμως όχι γιατί δεν τα έκαναν «λίμπα» να μην αφήσουν τίποτα όρθιο. Ευθύνη γιατί και αυτοί είναι πολλοί. Άνθρωποι που αντιλαμβάνονται ότι ο ΕΟΠΥΥ κλείνει γιατί οι γιατροί περισσεύουν. Άλλη μία εκδοχή του «ζούσαμε πάνω από τις δυνατότητες μας». Άνθρωποι που αισθάνονται ότι ήταν άλλος ένας κωδικός του προϋπολογισμού που παρήγαγε ελλείμματα.

Οι γιατροί λοιπόν περισσεύουν; Όχι ακριβώς. Περισσεύουν οι γιατροί σε ότι έχει απομένει από τη δημοσία υγεία. Για τους υπόλοιπους θα αποφασίσει ο νόμος της προσφορά και της ζήτησης. Ο ΕΟΠΥΥ αποτελεί απλά μια παράπλευρη απώλεια. Αφού περισσεύουμε εμείς, τότε δεν χρειάζεται να υπάρχει και αυτός. Έχει ξαναγραφτεί ότι το σχέδιο υποτίμησης της εργασίας στις υπηρεσίες υγείας συναντά το ακρότατο του όριο. Το «να μάθουμε να ζούμε με λιγότερα» στον τομέα της υγείας μεταφράζεται ελαφρώς στο «να μάθουμε να ζούμε λιγότερο» ή «να μάθουμε να ζούμε λιγότεροι». Η έμφαση δεν βρίσκεται πλέον στο «λιγότερα» αλλά στην ίδια τη ζωή.

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές είναι ανοιχτό το ενδεχόμενο κατάληψης του συγκεκριμένου ΕΟΠΥΥ από γιατρούς και κόσμο της γειτονιάς. Θα είναι μία πρώτη άμεση απάντηση. Στόχος να μπορέσει να διαμορφωθεί ένα χώρος για τον από δω και πέρα σχεδιασμό. Ένας σχεδιασμός όμως που θα είναι αποτελεσματικός μόνο αν είναι πολεμικός. Αν πάρει δηλαδή ως βάση το γεγονός ότι αυτή τη στιγμή διεξάγεται πόλεμος εναντίων μας και ο «αρχιστράτηγος» του εχθρού δεν βρίσκεται εκτός χώρας. Το «να μάθουμε να ζούμε με λιγότερα» είναι ο άλλος πόλος του «να κάνουμε την κρίση ευκαιρία». Όσο εμείς θα μένουμε

με τα «λιγότερα» κάποιοι θα συνεχίζουν να ζουν με την «ευκαιρία». Απλά, εδώ και καιρό, έχει έρθει η ώρα να διαλέξει ο καθένας στρατόπεδο.